

Σκέψεις και προβληματισμοί για την υπόθεση της Ηριάννας και του Περικλή

Έχουν περάσει πάνω από δύο μήνες από τη στιγμή που το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναστολής της Ηριάννας Β. Α. Στο διάστημα αυτό, αλλά και σε εκείνο που προηγήθηκε της απόφασης, υπάρχουν αρκετά συμπεράσματα που μπορούν να εξαχθούν από την όλη υπόθεση, την απόφαση καθ' εαυτή, τον τρόπο διαχείρισης της δίκης από πολιτικούς φορείς και ΜΜΕ, αλλά και τον τρόπο που εκδηλώθηκε η αλληλεγγύη στο πρόσωπο των δύο κατηγορούμενων. Πρέπει, ωστόσο, να διασαφηνιστούν δύο βασικές παράμετροι στην υπόθεση: πρώτον, οι διώξεις τόσο της Ηριάννας όσο και του Περικλή είναι πολιτικές και μόνο ως τέτοιες πρέπει να αντιμετωπίζονται· δεύτερον, παρόλο που αμφότερες οι διώξεις είναι πολιτικές, τα διωκόμενα υποκείμενα δεν είναι πολιτικοί κρατούμενοι. Δεν βρίσκονται στη φυλακή εξαιτίας της πολιτικής τους ταυτότητας ή δράσης, αλλά λόγω των κοινωνικών τους συναναστροφών. Από εκεί και πέρα:

1.

Η υπόθεση της προστασίας των προσωπικών δεδομένων και η συλλογή στοιχείων από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς δεν πρέπει να θεωρούνται ήσσονος σημασίας. Η ρητή ή υπόρρητη παρουσίαση του γενετικού υλικού ως αυτοτελούς τεκμηρίου για καταδίκη επιβάλλει την κατάδειξη της αναξιοπιστίας του και τον αγώνα ενάντια στην εδραίωσή του ως τέτοιου. Η τεχνική της ταυτοποίησης δειγμάτων DNA αποτελεί μια λεπτή διαδικασία πολλών βημάτων, κάθε ένα από τα οποία υπόκειται σε απαραβίαστα πρότυπα και αυστηρούς κανόνες αποστείρωσης. Ακόμα κι αν από μια τέτοια διαδικασία προέκυπταν διασφαλισμένα αλάνθαστα αποτελέσματα, η ερμηνεία αυτών δεν είναι αποκλειστικά μία και μοναδική. Το DNA αποδεικνύει πού δεν ήταν κάποιος, όχι αναγκαία πού ήταν.

Είναι δεδομένο άλλωστε ότι, ανάλογα με την πολιτική και κοινωνική συγκυρία, η αντιτρομοκρατική μεταφέρει και φυτεύει γενετικό υλικό προκειμένου να επαληθεύσει δικής της έμπνευσης σενάρια που κατασκευάζουν ενόχους. Ιδιαίτερα στην περίπτωση της Ηριάννας, περίπτωση η οποία χαρακτηρίζεται από την αδυναμία επανεξέτασης του δείγματος άρα και επαλήθευσης της όλης διαδικασίας, εάν ληφθεί υπόψιν (και) η ομολογούμενη χαμηλή ποιότητα των αρχικών δειγμάτων προκύπτει ξεκάθαρα ο εκδικητικός-παραδειγματικός χειρισμός των διωκτικών μηχανισμών. Ο αγώνας ενάντια στην εδραίωση του DNA ως επαρκούς τεκμηρίου ενοχής είναι επιτακτικός· ειδικά όταν αυτή τη στιγμή πλειάδα ανθρώπων διώκεται με κατασκευασμένα στοιχεία ή εκκρεμούν κατηγορίες για την άρνησή τους να δώσουν οικειοθελώς DNA.

2.

Αποτελεί αδιαμφισβήτητο δικαίωμα κάθε κατηγορούμενου να διεκδικήσει με κάθε μέσο την ελευθερία του και να ακολουθήσει όποια υπερασπιστική γραμμή θεωρεί καταλληλότερη για τον εαυτό του. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, υπήρξε μάλλον ατυχής η απόφαση να μη συνδεθεί με το κίνημα αλληλεγγύης άμεσα και έγκαιρα και ο δεύτερος κατηγορούμενος. Χωρίς να ξεχνάμε πως δεν πρόκειται για πολιτικούς κρατούμενους, είναι σαφές πως αν νωρίτερα και με κοινή υπερασπιστική γραμμή είχαν συνδεθεί με το κύμα αλληλεγγύης και οι δύο κατηγορούμενοι, τα πράγματα ίσως να είχαν θετικότερη έκβαση.

Το πολιτικό-κοινωνικό κόστος κάθε δικαστικής απόφασης είναι ανάλογο της έντασης της αλληλεγγύης. Ένταση η οποία συναρτάται από το πόσο βαθιά είναι διατεθειμένο το κίνημα να χτυπήσει ώστε να υπερασπιστεί τους αποδέκτες αυτής της αλληλεγγύης. Σε κάθε περίπτωση, η

λογική του “είμαι αθώος, άρα δεν έχω τίποτα να κρύψω, άρα δίνω στοιχεία”¹ αποδεικνύεται λανθασμένη. Αντίστοιχα, δηλώσεις επίκλησης της αστικής νομιμότητας από τον συγγενικό περίγυρο² έχουν ως αποτέλεσμα να προσελκύσουν κόσμο αποφασισμένο περισσότερο για αυτοπροβολή και συμπαράσταση με υπολογισμένα οφέλη, παρά για αλληλεγγύη.

3.

Λόγω της χρονικής σύμπτωσής τους, μπορούν να γίνουν ορισμένοι παραλληλισμοί της υπόθεσης της Ηριάννας και του Περικλή με αυτή του Τάσου Θεοφίλου. Στην υπόθεση του τελευταίου υπήρξε χαρακτηριστική καθυστέρηση στην (ευρύτερη) εκδήλωση της αλληλεγγύης προς το πρόσωπό του. Το γεγονός ότι ο Θεοφίλου ήταν δηλωμένα αναρχικός-κομμουνιστής έδρασε ως αποτρεπτικός παράγοντας για πολλούς που τα τελευταία πέντε χρόνια ήταν βρωντερά απόντες και εμφανίστηκαν όψιμα ως αλληλέγγυοι. Για αυτούς ο Θεοφίλου δεν ήταν “το αθώο παιδί” που άδικα το λένε αναρχικό, δεν είχε την πολλά υποσχόμενη καριέρα με την κοινωνική καταξίωση, δεν πληρούσε το προφίλ ενός φιλήσυχου, συνειδητά “αχρωμάτιστου” πολιτικά και αφοσιωμένου στο αντικείμενό του νεολαίου. Δεν υπήρξε, δηλαδή, το πρόσφορο έδαφος πάνω στο οποίο, αφού πρώτα στρωνόταν το χαλί τού “δημοκρατικού δικαιώματος στη μόρφωση”, θα κερδίζονταν ψήφοι, θα πωλούνταν άρθρα, θα προσαρμόζονταν πολιτικές ατζέντες. Γράφει η Α. Ψαρρά στην Εφημερίδα των Συντακτών (12/6/17):

Για μια κοπέλα που δεν είχε καμία σχέση με οποιονδήποτε «ακραίο» πολιτικό χώρο, που απλά έχει δεσμό με έναν νέο άνθρωπο τον οποίο επίμονα προσπάθησαν να μπλέξουν οι διωκτικές αρχές και που αργότερα αμετάκλητα αθωώθηκε από Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων, η ποινή 13 χρόνων κάθειρξη χωρίς αναστολή, χωρίς ελαφρυντικά, χωρίς μαρτυρικές καταθέσεις σε βάρος της και με μόνο στοιχείο ένα μερικό αμφιλεγόμενο δείγμα DNA ξεπέρασε κάθε προηγούμενο.³

Επανεισάγεται λοιπόν από την “προοδευτική” δημοσιογραφία η (σαθρή) θεωρία των άκρων. Γιατί, ακόμα και μέσα σε εισαγωγικά, είναι επαρκώς επιλήψιμο να έχει κανείς σχέση με την αναρχία και τον κομμουνισμό ή έστω με κόσμο που ασπάζεται αυτόν τον “ακραίο” τρόπο σκέψης. Είναι εκ των προτέρων βεβαρημένος με το αδίκημα της πολιτικής ταυτότητας. Αυτή η συνθήκη για το χώρο της αναρχίας δεν είναι πρωτοφανής ούτε προκαλεί εντύπωση. Είναι δεκάδες οι περιπτώσεις ανθρώπων που διώχθηκαν ή διώκονται ακόμα με μοναδικό τεκμήριο ενοχής την πολιτική ταυτότητα και τις προσωπικές/πολιτικές σχέσεις τους. Δυστυχώς, η Ηριάννα χρειάστηκε να βρεθεί η ίδια στη μέγγενη της αυθαιρεσίας των διωκτικών και δικαστικών αρχών για να καταλάβει πως το κράτος δικαίου είναι μία φτηνή βιτρίνα και τίποτε άλλο.

4.

Πάνω στο σώμα της Ηριάννας παίχτηκε ένα παιχνίδι θεάματος, πολιτικής ορθότητας και πολιτικού καθωσπρεπισμού από ανθρώπους που χρειάζονται να υποτιμήσουν πρώτα για να συμπαθήσουν αργότερα, από ανθρώπους που μιλάνε τη γλώσσα της θεωρίας των δύο άκρων, της ταξικής ειρήνης, της δημοκρατικής ομαλότητας, των προταγμάτων τύπου “μορφώστε τους ναζί”.

¹ <http://tvxs.gr/news/ellada/synteneyksi-tis-iriannas-moy-zitane-na-apodeikso-pos-den-eimai-elefantas>

² <http://www.alfavita.gr/arthron/koinonia/i-irianna-diafonei-me-ta-epeisodia-tin-endiefere-mono-i-epistimi-tis-thelei-na>

³ <http://www.efsyn.gr/arthro/i-anastoli-den-einai-gia-tin-irianna>

Θυμήθηκαν οι καλλιτέχνες που δεν άφηναν τους εκπαιδευτικούς να σηκώσουν πανό σε συναυλία να μιλήσουν για την εκπαιδευτικό Ηριάννα. Και οι οπαδοί θυμήθηκαν την Ηριάννα, αυτοί που ευθύνονται για επιθέσεις σε αγωνιστές και την καταστολή κατάληψης. Και από τον χώρο του αθλητισμού θυμήθηκαν την Ηριάννα.⁴ Και οι υπουργοί και οι κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι θυμήθηκαν την Ηριάννα. Πολλοί θυμήθηκαν την Ηριάννα, γιατί θυμήθηκαν την πίστη στην αστική δικαιοσύνη, ένα ακόμα μέσο εξασφάλισης της ταξικής ειρήνης είτε μέσω της καταστολής είτε μέσω της “απονομής δικαίου”.

Όμως όταν ακόμα κι αυτή αποτυγχάνει να καταστείλει ή να εκτονώσει την κοινωνική οργή, εμφανίζονται με κάθε πρόσφορο μέσο οι τροβαδούροι της ομόνοιας, οι υπερασπιστές του πασιφισμού και των “εσωτερικών αλλαγών και επαναστάσεων”, όσοι χρησιμοποιούν την αλληλεγγύη για προσωπικό όφελος, ώστε να πετύχουν τους σκοπούς τους και να αλλοιώσουν τα νοήματα και τα περιεχόμενα. Γιατί, αδιαμφισβήτητα, είναι σημαντικές οι κοινωνικές συμμαχίες και η οικονομική ενίσχυση των κρατουμένων. Αλλά η τελευταία συναυλία —με την οποία για ακόμα μία φορά για λόγους που αγνοούμε δεν συνδέθηκε ο Περικλής— ήταν ο ορισμός της μετατροπής της αλληλεγγύης από θέση μάχης και υπεράσπισης σε φτηνή πρόσβαση σε συναυλιακούς χώρους και σε εύκολη διασκέδαση.

Το σύνθημα *το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο από όλα τα κελιά* που αναφέρεται σε αγωνιστές απονοματοδοτείται όταν ακούγεται για ανθρώπους που απλά μπήκαν στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και όχι για τον αγώνα που δίνουν, όχι για το πάθος τους που διοχετεύεται στον αγώνα για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση. Αυτά τα νοήματα, της αλληλεγγύης, του αγώνα, της ισότητας, της ελευθερίας είναι που έρχεται το θέαμα να αλλοιώσει. Όταν οι λέξεις χάνουν το νόημά τους, τότε και τα νοήματα δεν συναντιούνται με πράξεις των οποίων τα μέσα θα συμφωνούν με το ίδιο το περιεχόμενο του εκάστοτε αγώνα. Το πρωτογενώς υγιές κοινωνικό αντανακλαστικό της συμπαρατάσης, λοιπόν, όταν έρχεται να συμπληρώσει μια αόριστη στρατηγική, μια στάση που βασίζεται σε ασαφή και αντιφατικά μέσα διεξαγωγής του αγώνα, είναι επιρρεπές στην αφομοίωση. Αφομοίωση από τους μηχανισμούς του κράτους, της κυριαρχίας, του θεάματος, μέρος των οποίων είναι και το ίδιο το νομικό σύστημα που διέταξε τη φυλάκισή της.

5.

Το κράτος έχει συνέχεια. Και η συνέχειά του κρατάει δεκαετίες. Το νομικό σύστημα είναι δομημένο με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετούνται συγκεκριμένα συμφέροντα και συγκεκριμένο δίκαιο: το δίκαιο του μονοπωλίου της βίας του κράτους, το δίκαιο του κεφαλαίου, το δίκαιο των αγορών και του καπιταλισμού. Σε αυτό το νομικό σύστημα όσοι δεν βρίσκονται στη μεριά του ισχυρού είναι αδιάφορες απώλειες. Από το προπολεμικό κράτος που οι συγγενείς των κομμουνιστών δεν έβρισκαν δουλειά μέχρι σήμερα λίγα πράγματα έχουν αλλάξει στην ουσία τους. Η υπόθεση της Ηριάννας και του Περικλή είναι πρωτίστως υπόθεση όλων όσοι αγωνίζονται. Αυτών που διοργανώνουν εκδηλώσεις, συμμετέχουν σε πορείες, συλλογικοποιούνται με όραμα την κοινωνική και ταξική απελευθέρωση, αγωνίζονται με τις όποιες δυνάμεις τους για την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου. Αυτοί βρίσκονται πραγματικά στο στόχαστρο, ο δικός τους συγγενικός και κοινωνικός περίγυρος είναι ουσιαστικά αποδέκτης της παρακαταθήκης που αφήνει αυτή η απαράδεκτη υπόθεση.

⁴ <http://www.avgi.gr/article/10813/8297745/trianta-okto-ypographes-gia-ten-erianna-apo-paiktes-kai-proponetes>

Κλείνοντας, στις 16 Οκτωβρίου (ημέρα εκδίκασης του νέου αιτήματος αποφυλάκισης) η θέση μας θα είναι στο πλευρό της Ηριάννας. Η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη και ξεκάθαρη. Όμως, ταυτόχρονα, είναι ειλικρινής και έχει και κριτική διάσταση επιδιώκοντας να γίνει αμφίδρομη σχέση.

Καμία ποινικοποίηση των συγγενικών-κοινωνικών σχέσεων δεν πρέπει να γίνεται ανεκτή.
Λευτεριά στην Ηριάννα και τον Περικλή.

αναρχική ομάδα cumulonimbus